

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **M. T.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Městský úřad Hořovice**, se sídlem Palackého náměstí 2, Hořovice, zastoupen Mgr. Davidem Navrátillem, advokátem se sídlem Hluboká 1336/55, Plzeň, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2019, č. j. 43 A 75/2018 – 43,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou domáhal, aby Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) určil, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu tím, že na žádost o informace podle

zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), poskytl třetí osobě (dále jen „žadatelka“) informace ze správního spisu k řízení o přestupku sp. zn. S-MUHO/1367/2017/TAD, v němž žalobce vystupuje jako obviněný, a to spolu s údaji o žalobci. Vedle toho spatřoval žalobce nezákonný zásah také v tom, že jej žalovaný o probíhajícím řízení o žádosti o poskytnutí informací nevyrozuměl.

[2] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Jelikož k tvrzenému zásahu došlo před použitelností nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“), vycházel krajský soud z relevantních ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).

[3] Krajský soud vycházel ze skutečnosti, že žalovaný byl povinen poskytnout informace z přestupkového spisu i přes neveřejnost přestupkového řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013 – 49). Poskytnutými údaji přitom byly žalobcovo jméno a příjmení, registrační značka vozidla, fotografie vozidla, popis jednání, kterých se měl žalobce dopustit, a údaje o jeho zmocněnci. Jméno a příjmení však zpravidla nejsou osobními údaji (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014 – 41) a nejinak je tomu podle krajského soudu i v nynější věci, neboť dle údajů z veřejně přístupné databáze ekonomických subjektů ARES je v České republice minimálně 10 dalších osob shodného jména i příjmení. Ke ztotožnění žalobce s obviněným z přestupku pouze na základě stejného jména a příjmení tak dojít nemůže, a to ani při zohlednění skutečnosti, že přestupky byly spáchány v Hořovicích. Tvrzení, že žadatelka musela jméno a příjmení žalobce znát od žalovaného, považoval krajský soud za ničím nepodloženou spekulaci.

[4] Dále krajský soud uvedl, že registrační značku vozidla lze k majiteli či provozovateli přiřadit pouze na základě údajů z registru silničních vozidel (dále jen „registr vozidel“), který není veřejným seznamem. Podle § 5 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“), se informace z registru vozidel poskytují jen těm soukromým osobám, které prokáží právní zájem na poskytnutí údajů. Z pouhé informace o registrační značce tak není žalobce jednoznačně identifikovatelný. Takový údaj proto nenaplnuje znaky osobního údaje podle zákona o ochraně osobních údajů. Tento závěr krajský soud opírá i o právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něž nelze osobu identifikovat pouze na základě jména a příjmení v kombinaci s číslem občanského průkazu, neboť neexistuje žádný veřejně dostupný registr čísel občanských průkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148).

[5] Žalobce dle krajského soudu není identifikovatelný ani z popisu přestupkového jednání. Jelikož žalovaný poskytl žadatelce údaje v rozsahu, z něhož není žalobce ztotožnitelný, nemusel jej pak o probíhajícím řízení ani vyrozumívát.

[6] Závěrem však krajský soud žalovanému navrhl zvážit, zda by v budoucnu neměl v obdobných případech přistoupit též k anonymizaci jména a příjmení. Zabránil by tak

nejen případnému přiřazení poskytnutých informací ke konkrétní osobě, ale též tomu, aby informace byly mylně spojovány s osobou stejného jména a příjmení, které se netýkají.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že registrační značka je osobním údajem, pokud vlastníkem a provozovatelem motorového vozidla je fyzická osoba. I další údaje, které byly poskytnuté žadatelce, jsou tudíž osobními údaji stěžovatele, jakožto určitého subjektu údajů.

[8] Stěžovatel odkazuje např. na rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. SPR-7052/09-18, kde se uvádí, že „v případě fotografií automobilů s čitelnou registrační značkou se jedná také o osobní údaje, neboť právě prostřednictvím této registrační značky lze jeho majitele nepřímo identifikovat; lze tedy doporučit, aby tato registrační značka byla na fotografiích rozmazána“. Stejně tak podle vyjádření tohoto správního orgánu ze dne 9. 5. 2014, č. j. UOOU-04412/14-2, je osoba identifikovatelná na základě registrační značky jako řidič nebo vlastník vozidla osobou určenou dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, neboť tyto údaje se zapisují do registru vozidel. Rovněž z dokumentu vydaného Evropským sborem pro ochranu osobních údajů ze dne 10. 7. 2019, č. 3/2019, vyplývá, že GDPR se vztahuje též na ochranu registračních značek vozidel.

[9] Definice osobního údaje dle stěžovatele nevyžaduje, aby byl subjekt údajů určený či určitelný za pomoci veřejného seznamu nebo určitelný pro každého. Zcela postačuje, že hypoteticky může dojít k jeho určení. Jak přitom uvádí krajský soud, informace o vlastníkově a provozovateli motorového vozidla může z registru vozidel dokonce získat i veřejnost, a to tehdy, pokud o to požádá a současně bude tvrdit právní zájem na poskytnutí informací. Stěžovatel je tedy tímto způsobem nepřímo určený či určitelný subjekt údajů.

[10] Zjistit či ověřit, kdo je řidičem vozidla, lze i prostým pozorováním toho, kdo vozidlo s touto registrační značkou užívá. I tímto způsobem je tedy stěžovatel určitelný.

[11] Judikatura odkazovaná krajským soudem zabývající se číslem občanského průkazu je dle stěžovatele v nynější věci nepoužitelná. Registrační značka motorového vozidla je totiž viditelně umístěna na motorovém vozidle, ke kterému byla přidělena, naproti tomu údaj o čísle občanského průkazu za běžných okolností není zjistitelný. Jak již ale uvedl, informace o vlastníkově a provozovateli vozidla může z registru vozidel zjistit kdokoli, kdo bude tvrdit a dostatečně doloží právní zájem. Pokud by přesto bylo možné ze stávající judikatury dovodit, že registrační značka vozidla není osobním údajem, bylo by dle stěžovatele namístě takový závěr přehodnotit.

[12] Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 – 68, zaujal rozšiřující výklad pojmu osobní údaj a jako test stanovil možnost určitou osobu nějakým způsobem kontaktovat. Stěžovatele lze v důsledku postupu žalovaného kontaktovat minimálně dvěma způsoby. Jednak podáním žádosti o poskytnutí informací z registru vozidel k dané registrační značce, a jednak zanecháním vzkazu například za stěračem stěžovatelova vozidla.

[13] Krajský soud se taktéž nedostatečně a vágně vypořádal se skutečností, že žadatelka byla seznámena se spisovou značkou daného řízení, tudíž patrně i s tím, že řízení o přestupku je vedeno právě proti stěžovateli. I z těchto důvodů je poskytnutí jakýchkoliv informací z daného řízení poskytnutím osobních údajů stěžovatele.

[14] Zohlednit je třeba též skutečnost, že zásah do soukromí stěžovatele byl zcela bezdůvodný, resp. nevyšel najevo žádný legitimní důvod, proč by jej měl stěžovatel strpět. Právo na informace má sloužit právě a pouze veřejnému zájmu, nikoli zájmu soukromému na uspokojení osobní zvědavosti, jako je tomu patrně v tomto případě (obdobně usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02).

[15] Zástupce stěžovatele závěrem obsáhle vyjadřuje nesouhlas se způsobem vyvěšování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[16] V druhém doplnění kasační stížnosti stěžovatel doplnil odkaz na web www.gdpr.eu, který obsahuje další argumentaci podporující závěr, že registrační značka vozidla je osobním údajem.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření namítá, že stěžovatelem odkazovaná rozhodnutí a další dokumenty (viz odst. 8 tohoto rozsudku) nejsou pro posouzení věci relevantní. Jednak se jimi stěžovatel snaží prokázat právní názor, což samo o sobě není možné, za druhé stěžovatelem uplatněný kasační důvod neumožňuje provádění nových důkazů a za třetí tyto dokumenty nejsou pro kasační soud jakkoliv závazné. Dále žalovaný odmítá paušální stanovení registrační značky jako osobního údaje, protože tomu tak není ve všech případech (například v případě, kdy je vozidlo vlastněno a provozováno právnickou osobou).

[18] Žalovaný se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že registrační značka není v poskytnutém spise užitá ve spojení s osobou stěžovatele. Ze samotné registrační značky nelze usuzovat, zda je vlastníkem fyzická nebo právnická osoba, a proto nelze učinit ani úvahu o tom, zda se jedná o osobní údaj či nikoliv.

[19] Hodnocení určitelnosti by nemělo být hypotetické, ale činěné na základě reálných okolností. Určitelnost stěžovatele se z pohledu třetí osoby, disponující pouze registrační značkou, a nikoliv z pohledu orgánu veřejné moci, jeví jako nereálná. Nadto se jedná o údaj v čase proměnlivý, vázaný na vozidlo.

[20] K obsáhlým námitkám stěžovatele vůči zveřejňování rozhodnutí správních soudů na internetu žalovaný uvádí, že tyto námitky nejsou způsobilé kasačního přezkumu. Jedná se především o výhrady právního zástupce stěžovatele, nikoliv námitky směřující k projednávání věci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost

kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[22] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[23] V projednávaném případě jde o posouzení toho, zda poskytnutí určitých údajů o osobě stěžovatele žalovaným podle zákona o svobodném přístupu k informacím představovalo nezákonný zásah či nikoliv. Stěžejní otázkou pak je, zda poskytnuté informace představují osobní údaje, které podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím lze poskytnout jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Pro určení, zda byl zásah nezákonný, přitom vychází soud podle § 87 s. ř. s. z právního a skutkového stavu, který existoval v době zásahu. Žádosti o informace vyhověl žalovaný dne 27. 4. 2018, a je tak třeba postupovat podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice 95/46/ES“) a zákona o ochraně osobních údajů.

[24] Kasační soud proto musel nejprve posoudit hodnocení krajského soudu, podle něhož žádná z poskytnutých informací není osobním údajem ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 95/46/ES a § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Podle uvedených ustanovení je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů, který lze přímo nebo nepřímo identifikovat na základě např. čísla, kódu nebo jiných specifických prvků.

[25] Nejvyšší správní soud tak s ohledem na kasační argumentaci uplatněnou stěžovatelem nejprve zkoumal, zda registrační značka je osobním údajem. Při tomto hodnocení přitom postupoval v souladu s tzv. objektivním pojetím osobních údajů. V tomto pojetí se naplnění definice osobního údaje neposuzuje z pohledu správce, který údaje v daný moment disponuje, ale zjišťuje se, zda někde existuje další informace, která by, ve spojení s původní informací, mohla vést k identifikaci subjektu údajů (např. Harašta, Jakub, Míšek, Jakub. *IP adresy v kybernetické bezpečnosti*, Revue pro právo a technologie, 12/2015, s. 28). Jinými slovy, informace je osobním údajem, existují-li jakékoliv osoby nebo orgány, které by daný subjekt údajů dokázaly na základě předmětné informace (ve spojení s jimi dostupnými doplňujícími údaji) identifikovat.

[26] Nutnost upřednostnění objektivního přístupu před subjektivním vyplývá jednak ze širokého výkladu definice osobního údaje (viz bod 26 odůvodnění směrnice 95/46/ES a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, Peter Nowak v. Data Protection Commissioner, věc C-434/16, odst. 34), a jednak z požadavku na zajištění vysoké ochrany osobních údajů (viz bod 10 odůvodnění směrnice 95/46/ES a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 5. 2014, Google Spain, věc C-131/12, odst. 66 a další judikatura v něm uvedená).

[27] Otázkou, zda registrační značka je osobním údajem, se již opakovaně zabývaly také soudy jiných členských států Evropské unie. Například rakouský Ústavní soud (*Verfassungsgerichtshof*) v rozsudku ze dne 15. 6. 2007, sp. zn. G147/06 (dostupný v němčině z https://www.ris.bka.gv.at/Dokumente/Vfgh/JFR_09929385_06G00147_01/JFR_099293

85_06G00147_01.pdf), který zkoumal, zda automatický systém měření rychlosti porušuje právo jednotlivce na ochranu osobních dat, dovedl, že registrační značka je osobním údajem, na základě kterého je možné daného jedince nepřímo identifikovat.

[28] Stejně tak polský Krajský správní soud ve Varšavě (*Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie*) ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2013, sp. zn. II SA/Wa 211/13 (dostupný v polštině z <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/1F40213113>), týkajícím se veřejného monitorovacího systému, uzavřel, že k identifikaci osoby může vést i registrační značka. Stejný názor poté tento soud vyslovil v rozsudku ze dne 13. 4. 2017, sp. zn. VII SA/Wa 1069/16 (dostupný v polštině z <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/9247112C2D>), zabývajícím se zpracováním osobních údajů městskou policií, v němž dovedl, že registrační značka může vést ke ztotožnění fyzické osoby, protože jde o osobní údaj.

[29] Nejvyšší správní soud shledal, že tomu není jinak ani v nyní projednávaném případě.

[30] Do registru vozidel se mimo jiné zapisují údaje o vlastníkovi a provozovateli [§ 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 2 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel] spolu s registrační značkou [§ 4 odst. 2 písm. b) téhož zákona]. Pokud je vlastník nebo provozovatel fyzickou osobou, je identifikovatelný (resp. kontaktovatelný – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68) pouze na základě registrační značky z důvodu zápisu jeho údajů do registru vozidel. Registrační značka tak je osobním údajem.

[31] Podle Nejvyššího správního soudu není možné přisvědčit argumentu, že se registrační značka vztahuje k vozidlu, a nikoliv k jeho vlastníkovu nebo provozovateli. Z výše zmíněného obsahu registru vozidel zřetelně vyplývá, že v daný okamžik je vozidlo (a tedy registrační značka) spojeno s konkrétním vlastníkem a provozovatelem. Ten je tedy nepřímo identifikovatelný prostřednictvím daného vozidla. Analogicky lze registrační značku přirovnat k IP adrese, která se také vztahuje pouze k zařízení. Nicméně se jedná o osobní údaj, protože tím dochází k nepřímé identifikaci konkrétní fyzické osoby užívající dané zařízení (srov. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. 11. 2011, *Scarlet Extended SA proti Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL*, C-70/10, odst. 51, a ze dne 19. 10. 2016, *Patrick Breyer proti Bundesrepublik Deutschland*, C-582/14, odst. 49).

[32] K závěru, že registrační značka je osobním údajem, dospěl i ÚOOÚ (viz rozhodnutí ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. SPR-7052/09-18, a vyjádření ze dne 9. 5. 2014, č. j. UOOÚ-04412/142), stejně jako Evropský sbor pro ochranu osobních údajů, jak uvedl stěžovatel v kasační stížnosti (odst. 8 tohoto rozsudku). K námitce žalovaného, že tyto dokumenty jsou jako důkazy v řízení o kasační stížnosti neproveditelné, Nejvyšší správní soud uvádí, že je nepovažuje za důkazy a ani je jako důkazy neprováděl, nýbrž slouží toliko na podporu závěru, že registrační značka vozidla je osobním údajem.

[33] Žalovanému lze dát ovšem za pravdu v tom, že registrační značka není osobním údajem v každém případě. Bude tomu tak samozřejmě pouze v případech, kdy se registrační značka vztahuje k určité fyzické osobě coby provozovateli či vlastníkovu vozidla, neboť jenom údaje o fyzické osobě mohou být údaji osobními. Je pouze na

správcích osobních údajů, aby tuto skutečnost v jednotlivých případech aktivně zjišťovali, a přizpůsobili tomu svůj následný postup.

[34] Nejvyšší správní soud proto korigoval právní závěr krajského soudu, a to tak, že registrační značka je osobním údajem.

[35] Dále kasační soud zkoumal, zda poskytnutí registrační značky spolu s ostatními údaji o osobě stěžovatele naplnilo podmínky důvodnosti zásahové žaloby podle § 82 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65). Pokud by podmínky naplněny nebyly, byl by rozsudek krajského soudu zákonný, i navzdory výše uvedené korekci právního posouzení registrační značky jako osobního údaje.

[36] Zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. musí být dostatečně individualizovaný. Jinými slovy, musí mířit přímo proti konkrétní osobě (Kühn, Zdeněk, Kocourek, Tomáš. *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Wolters Kluwer 2019, s. 700). V projednávaném případě by stěžovatel byl zkrácen na svých právech, pokud by byl z údajů poskytnutých žalovaným pro žadatelku ztotožnitelný. K tomu může dojít pouze tehdy, pokud nebudou žadatelce ve ztotožnění bránit dostatečné překážky. Jenom tak totiž může být zásah dostatečně individualizovaný. V opačném případě by se zásahovou žalobou mohla úspěšně bránit kterákoliv fyzická osoba stejného jména a příjmení jako stěžovatel.

[37] V projednávaném případě není stěžovatel ztotožnitelný na základě svého jména, příjmení, popisu skutkového jednání, fotografií vozidla a označení právního zástupce, a to z obdobných důvodů, pro které nejsou tyto údaje osobními údaji. Jak správně uvedl již krajský soud, jméno a příjmení stěžovatele, a to jak samostatně, tak ve spojení, jsou v České republice frekventované (odst. 21 napadeného rozsudku). Ani další uvedené údaje se nedají přímo či nepřímo spojit s konkrétní osobou stěžovatele (odst. 24 napadeného rozsudku).

[38] V případě registrační značky vozidla, která v projednávaném případě představuje osobní údaj (srov. odst. 30 tohoto rozsudku), je nutné zkoumat, zda žadatelce umožňuje stěžovatele ztotožnit. Pokud by tomu tak bylo, jednalo by se o dostatečně individualizovaný zásah (srov. odst. 36 tohoto rozsudku).

[39] Stěžovatel sice byl v projednávaném případě na základě registrační značky nepřímo identifikovatelný prostřednictvím dalších údajů vedených v registru vozidel, avšak tento registr je evidencí neveřejnou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5330/2015). Aby mohla žadatelka (resp. jakákoliv třetí osoba) žádat údaje z tohoto registru, a tím ztotožnit stěžovatele, musí v souladu s § 5 odst. 7 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel prokázat právní zájem na získání takových údajů. To samo o sobě předpokládá existenci nějakého užšího vztahu (např. odpovědnostního) mezi danými osobami (v tomto případě stěžovatelem a žadatelkou), který je nezávislý na získání údajů z přestupkového spisu. Samotná dispozice s poskytnutým přestupkovým spisem v tomto případě bez dalšího nezakládá žadatelce právní zájem na poskytnutí údajů z registru vozidel. Právní úprava poskytování údajů z registru vozidel tak představuje dostatečnou překážku tomu, aby jakákoliv třetí osoba s pouhou znalostí registrační značky vozidla

ztotožnila konkrétního vlastníka či provozovatele. K tomu musí existovat jiný kvalifikovaný zájem, než je toliko samotná znalost registrační značky.

[40] Neobstojí pak ani stěžovatelův argument o možném zanechání vzkazu za stěračem. Bez dalších informací o stěžovateli (např. o jeho pravidelném pohybu – cestovní návyky, pracovní zařazení apod.) není žadatelka schopna vozidlo cíleně vyhledat, což představuje dostatečnou překážku pro ztotožnění. Stejný závěr platí i pro využití služeb soukromého detektiva k identifikaci vlastníka nebo provozovatele vozidla, jak stěžovatel namítal. Tento postup shledává Nejvyšší správní soud v projednávaném případě jako spekulativní a vysoce nepravděpodobný.

[41] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani námitce stěžovatele o nedostatečném vypořádání údajného propojení mezi ním a žadatelkou a naopak se plně ztotožňuje s argumenty krajského soudu (odst. 21 napadeného rozsudku). Stěžovatel nepředložil přesvědčivou argumentaci, ze které by vyplývalo, že žalovaný měl k dispozici indicie o údajném propojení stěžovatele a žadatelky, a tedy o možnosti stěžovatelovy identifikace pouze na základě jeho jména a příjmení.

[42] Do práv stěžovatele tedy nebylo přímo zasazeno, neboť zásah nebyl dostatečně individualizován – mohl se dotýkat i jiných fyzických osob se stejným jménem a příjmením, které se v České republice nacházejí (odst. 37 tohoto rozsudku). Ke ztotožnění stěžovatele na základě znalosti registrační značky pak žadatelce brání dostatečné překážky spočívající v nutnosti splnění dalších podmínek nezávislých na tom, že jí byla žalovaným registrační značka coby osobní údaj sdělena.

[43] Ačkoliv byl Nejvyšší správní soud nucen částečně korigovat právní závěry krajského soudu ohledně hodnocení registrační značky jako osobního údaje, považuje za správný a zákonný závěr krajského soudu, že do práv stěžovatele zasazeno nebylo. Jméno a příjmení stěžovatele jsou frekventované, a stěžovatel není ztotožnitelný ani z popisu přestupků, ani údajů o svém právním zástupci. Stejný závěr platí i pro jeho ztotožnitelnost prostřednictvím registrační značky, kterou ovšem je třeba považovat za osobní údaj ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

[44] Způsob zveřejňování soudních rozhodnutí na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu s předmětem nynějšího řízení nijak nesouvisí, kasační soud se proto touto otázkou blíže nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem krajského soudu o nedůvodnosti žaloby. Kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[46] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Náklady, které vynaložil v souvislosti se zastoupením, nelze považovat za účelně vynaložené ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný je obcí s rozšířenou

působností, a tak by měl být sám dostatečně vybaven ke kvalifikovanému hájení výkonu státní správy v soudním řízení (viz obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu